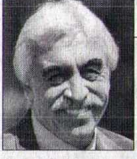

Gecenin yüreği...

CENGİZ ÇANDAR

A talarımızın ta Liechtenstein'da kalıcı bir iz bırakacağı hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Yok, Osmanlı atları buraya ayak basmış filan değil. Bıraktığımız izin onunla ilgisi yok.

Liechtenstein Prensi Hans Adam II, Schloss Vaduz'da bizim için verdiği davette, 'sarayı'nın tarihçesini anlatıyordu. Alp dağlarına yaslanmış bir kayanın üzerine 12. yüzyılda bir kale olarak inşa edilmiş. 15. yüzyılda yanınca yeniden yapılmış. Öyle stratejik bir nokta ki, 360 derece dört bir yanı görecektir şekilde ve üç katlı olarak ve her kata toprak yerleştirilerek yapılmış. Böylece çevrenin her yanı 360 derece topçu menzili içine giriyormuş.

Prens, "15. yüzyıl topun devreye girdiği bir dönem. Türkler İstanbul'u toprak sayesinde alınca, bu şato ya da kale topçu menzili olarak yeniden yapılandırılmış" diyor.

BM üyesi, dünyanın en küçük ülkelerinden biri böylece 'Türk etkisi' sayesinde bir Prens sarayı kazanmış, Prens Hans Adam II, orada oğlu Velihaht Prens Alois, gelini ve torunlarıyla yaşıyor.

Liechtenstein ülke sayılmaz. Yüzyıllar boyu Habsburg Avusturya'sının bir parçası olarak yaşadık. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Liechtenstein Prensi, İsviçre'nin koruması altına girmeye karar vermiş, İsviçre Fransı kullılıyor. Vaduz takımı İsviçre liginde oynuyor, bugün Liechtenstein bağımsız bir ülke gibi BM'de -hem de İsviçre'den daha önce girmiş- üye ama aslında İsviçre'nin bir kantonu gibi.

Schloss Vaduz'da, Prens Hans Adam II'nin saray-evinde her duvara asılmış geyik başları gözüme iliyor. Bizim Ufuk Güldemir'in trofe dediği av zaferlerinin nişanesi.

'Gecenin yüreği'nde' aklıma Ufuk Güldemir takılıyor.

Ufuk'un evinde bunların dansı vardı. Hey gidi Ufuk Güldemir...

Ufuk Güldemir, iki yıl önce 51 yaşında aramızdan ayrıldı gitti. Bir hafta önce 'Gecenin Yüreği-Bir Gazetecinin Av Anıları' adıyla onu ölümsüzleştiren ve her sayfası emsalsiz fotoğraflarla dolu, 'av anıları'nı akıcı kalemiyle insanı dünyanın her köşesinde düşüncelerle dolaştıran mükemmel kitabı yayımlandı.

Ele geçirebilen mutlaka edinsin ve kütüphanesine yerleştirsün o kitabı. Örneği kolay bulunamayacak bir 'yaşam ve ölüm öyküsü' kitabı o.

Ufuk Güldemir'in 'Gecenin Yüreği'nin bende bir öyküsü var. 2006 Haziran'ında, ömrünün sonuna günler biçildiğinde tedavi için gittiği Houston'da yazıştık. 29 Haziran 2006'da ölüme karşı yaşam adına direnişinin ilk bulguları olumlu çıktığında ona şöyle yazmışım:

"İç sesim, senin bu illeti döveceğini hep bana söyledi durdu. Bu yüzden yazdıkların sürpriz olarak gelmedi ama teyit ediliyor olmak, hem de böyle bir durumda ve bu sebeple pek keyif verici. Senden aldığım son mesajda sonra hafif bir uçarlılık kapladı içimi.

Ne yalan söyleyeyim, avlarını da yazıya dökmeye başladığını sezinlemiştim. O yüzden sana birşeyler çiziktiriyor musun diye de sormuştum, bundan önceki mesajımda. Kitap hedefli yapıyor olman harika. Bunu yapıyor olmandan aldığım cesaretle bir önerim var -aslında muhtemelen zaten öyle yapıyordunuz ya; şu senin Mil-

liyet mi, Hürriyet mi, bir pazar ekinde çıkan o kutup ayısının gez-göz-arpacak menziliindeki tasvirini yaptığını yazıyı hatırlarsın. O 'masterpiece', şu çevrecileri sinirlendiren hani. Vuracağın hayvan ile ölüme yakın kurduğun olağanüstü sevecen duyarlı ilişki ve algılama vardı o satırlarda. Şimdi o trofesini duvara asacağın illet, ölüm kavramıyla beynini mutlaka işgal etmiştir. Ayının gözlerinde okuduklarınla, beyninden geçirdiklerinin üzerinde kelimelerle yapacağın dans, ölümsüz bir metin çıkarır ortaya. Herhalde bu konuyla oynaşıyorsundur.

Hani, insan benim durumumda olan birini kışkanır mı diyeceksin ya; Ulan, galiba seni şu ara kışkanıyorum..."

Ufuk'un Türkiye'ye dönüşünü kutladığımız 2006'daki o sonbahar gününde sarıldığımız anda kulağıma eğilmiş, "Kitabı yazdım bitirdim" demişti.

Aslında daha yazacakları vardı. Ölüme doğru ilerlediğini bildiği için, bir an yerinde durmadı. Son yılında Alaska'nın karlı sonsuzluklarından Afrika'nın savannalarına, Kanada'dan Sibiriya'ya av peşinde koştu. Kitabını yazmaya devam etti.

'Gecenin Yüreği' o kitap işte. Ölümlü bilerek dolu dolu, doyarsa yaşarken, ardından ölümsüz- lüğü' bırakmanın göz kamaştırıcı bir belgesi...

Kitabına yansıttığı, dünyanın ve Türkiye'nin hemen her köşesinin eşsiz güzellikleri içinde 'av' adıyla sürdürdüğü 'yaşam koşusu' ve 'ölüm kavramı' ile oynaşmasını anlatan şu satırlar, bir bakıma, Ufuk Güldemir'in kim olduğunu da anlatıyor olmalı:

"Ay ışığında geceleri domuz avlamak en büyük tutkumdur, çünkü Türkiye'de ormanların kralı, aslan değil, azıllı erkek domuzdur. Düşü-

nün noktörmel oldukları için gündüz hiç görünmeyen bu koca devleri, buğday, çeltik, karpuz tarlalarında yemlenirdim, ay ışığında görüp yaşıyordunuz. Paçanızdan adrenalin akıyor bu yaşama süresi içinde. Yani orgazmı o kadar uzatıyorsunuz ki, artık başınız dönüyor...

Mesafe 200 metre civarındaydı. Uçayağı kurduk. 7 mm Rem Mag Mauser 66'nın üstündeki Schmidt Bender dürbünün kılını kazan dairesinin üstüne getirdim ve dakikalara seyrettim. Ama mesafe gece atışı için o kadar uzaktı ki, cesaret edip tetiği çekemedim. Yaralayıp, elimde geçmemesinden korktum...

Titanik'i vuramamış olmaktan çok üzüntülü değilim, itiraf ediyorum.

Bu majestik hayvana yenilmiş olmaktan beis duymuyorum.

Adı Titanik, unutmayın...

Dolunaysız geceler beraber dolaşıyoruz... Chopin'in Nocturn'u semada pianissimo...

Bir ayağını sürüyerek hayalet gibi gezen kır bir topal dinazor görürseniz kılıçlı buğday tarlalarında, peşindeki Steyr karabinalı panteri iyi taniyin, o benim işte."

Kitabın her bölümü bu satırlarının benzerleriyle dolu.

Kendisini doğrudan anlattığı ve Hasan Cemal'e yazdığı şu satırları da kitabına almış:

"Hasan abi, boş ver gez. Bizim hayatımız böyle. Geniş çevreli yalnız adamlar! Sen de bir yalnız adamsın, ben de. Bütün bu kalabalığın, gürültü patırtının arkasında karaca gibi sessiz, elusiv yaşamlarımız var.

Kim bilir, belki bu da bizi biz yapan şey."

ccandar@radikal.com.tr
ccandar@superonline.com

Cengiz Çandar'ın bu yazısı aynı anda Referans gazetesi ve www.hurriyet.com.tr web sitesinde de yayımlanmaktadır.